

РЕШЕНИЕ

№ 6714

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8254** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ш. М. С. С., чрез адвокат Г. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК срещу отказ за издаване на виза тип „D“ от 29.07.2021 г. на съветник, Завеждащ консулска канцелария в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Издаването на виза е отказано, без в акта да са изложени съответните мотиви, относно това защо чуждестранния гражданин не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната и че целта на влизането му е да използва страната за транзитен пункт.

Във връзка с тези мотиви, в жалбата се инвокират доводи, че административният орган не е съобразил обстоятелството, че Ш. М. С. С. има валиден граждански брак с българска гражданка и родено дете, което е български гражданин. Соочи се, че са представени всички изискуеми по закон документи, за издаването на исканата виза.

Жалбоподателят се позовава на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно, че чрез оспорения отказ се нарушава правото му на личен и семеен живот. Намесата на властите в това право е недопустимо и непропорционално, освен в изрично предвидените в

конвенцията изключения, които в случая не са налице. Посочена е релевантна за случая практика на ЕСПЧ.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат В., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юриконсулт В. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 18.06.2021 г. в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, Ш. М. С. С., гражданин на И., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение, за сключен граждански брак на Ш. М. С. С. и А. Х. М.-С., от 24.01.2021 г. издадено от длъжностно лице по гражданското състояние при Столична община, 2. Лична карта и паспорт на А. Х. М.-С., 3. Декларация с нотариална заверка на подписа от А. Х. М.-С. по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, че ще осигурява издръжка и жилище на съпруга ѝ Ш. М. С. С., по време на престоя му в България, 4. Декларация с нотариална заверка на подписа от А. Х. М.-С. по чл. 26, ал. 4 от ЗЧРБ, че ще осигурява издръжка и жилище на съпруга ѝ Ш. М. С. С., по време на престоя му в България и че бракът ѝ с него не е фиктивен, 5. Декларация с нотариална заверка на подписа от Х. М. К., че ще осигури жилище на Ш. М. С. С., по време на престоя му в България на адрес: [населено място], [улица], 7. Нотариален акт за собственост на И. К. на имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица], 8. Свидетелство за съдимост, видно от което Ш. М. С. С. не е осъждан, 9. Полица за сключен договор за медицинска застраховка със срок на валидност от 18.03.2021 г. до 17.03.2022 г. и 10. Копие от международен паспорт на Ш. М. С. С..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой и че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, поради което е издал оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 89/11.10.2019 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която В. Б. – завеждащ консулска канцелария, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при Дирекция „Миграция” – МВР, е прието писмо от 29.09.2021 г. на Заместник-директора на Дирекцията, видно от което Дирекцията е изразила отрицателно становище по подаденото от Ш. М. С. С. заявление за издаване на виза от

18.06.2021 г. , въз основа на становище на Държавната Агенция „Национална сигурност” с рег. № М-7028/19.07.2021 г. и след разглеждане на представените документи.

Видно от приетото становище на Заместник-директора на ДА „Национална сигурност” рег. № 7028/19.07.2021 г., при извършената проверка е установено, че Ш. М. С. С. е с отказан статут на бежанец и същият е напуснал страната на 14.06.2021 г. в посока Л., Великобритания.

След проверка в базата данни в АИС-ГК е установено, че А. Х. М.-С. има множество регистрирани пътувания в посока Великобритания с дъщеря си Х. Ш. С..

Направени са многократни опити да се осъществи връзка с домакина на кандидата за виза Х. К., както и с други членове на семейството му, но без резултат.

Изложеното е мотивирало ДА „НС” да направи извод, за това, че иракският гражданин цели да използва страната за транзитен пункт за миграция към държава в ЕС.

По време на проведеното по делото открито заседание адвокат В. представи копие от международния паспорт на Ш. М. С. С. и копие от бордните му карти, издадени във връзка полета му на 14.06.2021 г.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Ш. М. С. С. на 29.07.2021 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 12.08.2021 г. (вх. № 28337), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от завеждащ консулска канцелария при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

Административният акт е съставен в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Ш. М. С. С., гражданин на И. не е

доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и че има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, предвид установените при проверката на органите за административен контрол обстоятелства.

В разглеждания казус е безспорно, че Ш. М. С. С. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизиращо извършена от ДА „НС” проверка, дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че иракският гражданин цели да използва страната за транзитен пункт за миграция към държава в ЕС.

Въз основа на отрицателното становище на ДА „НС”, Дирекция „Миграция” – МВР, също е изразила също отрицателно мнение за издаване на виза на оспорващия.

Съдът не може да се съгласи, нито с изводите на ДА „НС” и Дирекция „Миграция” – МВР, нито с изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от Наредбата, искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България.

От друга страна според чл. 30а, ал. 1 от Наредбата, искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е безспорно, че Ш. М. С. С. е кандидатствал за издаване на виза по чл. 15, ал. 1, а не по ал. 2 от ЗЧРБ, поради което ДА „НС” не следва да бъде ангажирана със даване на становище. Вярно е, както посочва пълномощника на ответника, в представените писмени бележки, че според чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДНС, ДА „НС” осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища за издаване на визи. Това правомощие, според настоящия съдебен състав, не се осъществява, по отношение на издаване на всички видове визи, а само на тези, изрично предвидени в ЗЧРБ и Наредбата, сред които не са визите за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, краткосрочните визи и тези за летищен транзит.

Независимо от така направената констатация, съдът намира, че следва да обсъди съдържанието на писмото на Заместник-председателя на ДА „НС” от 19.07.2021 г., послужило като основен мотив за отказа за издаване на виза на оспорващия. Независимо, че същото има характер на официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, събраните доказателства, разколебават верността на съдържанието му.

На първо място е посочено, че поканата за посещение на чужденеца в Република България е отправена от Х. К., баща на съпругата му А. Х. М.-С.. Никъде в административната преписка не се открива такава покана. На следващо място е отбелязано, че на 14.06.2021 г. Ш. М. С. С. е напуснал България в посока Л.. Това

обстоятелство отново се опровергава от положените в паспорта на чужденеца печати от тази дата, видно от които той отпътувал към И., а впоследствие (видно от копията на представените самолетни бордни карти) е продължил към [населено място], И.. Не става ясно, кога и от кого са правени опити за свързване с Х. К. или с членове на семейството му. Търсен ли е той на адреса си или на известен телефонен номер също е неизяснено.

Изброените в писмото обстоятелства не могат да се свържат нито логически, нито фактически с направения извод, че целта на влизането на С. е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Точно на обратния извод навежда едно споменато в писмото обстоятелство, а именно, че чужденецът е бил с отказан статут на бежанец (не с отнет такъв). Т.е. същият е пребивавал на територията на страната, докато е продължило производството по предоставяне на международна закрила и след като постановения отказ е влязъл в сила, той е напуснал доброволно, видно от поставения в паспорта му печат (л. 5б). Съвсем логично е да се предположи, че ако е имал намерение да мигрира към друга държава-член на ЕС, С. би го направил докато е бил в страната, а не би чакал да напусне, за да може впоследствие да кандидатства за виза. Очевидно в случая чужденецът не е имал намерение да напуска страната, защото в противен случай нямаше да създаде семейство, сключвайки граждански брак с българска гражданка, от която има родено малолетно дете.

На следващо място съдът намира, за абсолютно процесуално нарушение фактът, че административният орган не е обсъдил и взел предвид раждането на детето и по точно защитата на неговия висш интерес.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшия интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат: право на закрила /чл. 10/, закрила срещу насилие /чл. 11/, закрила на личността на детето /чл. 11а/, право на изразяване /чл. 12/, право на информиране и консултиране /чл. 13/, защита на религиозни убеждения /чл.

14/, участие в процедури /чл. 15/, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото /чл. 15a/, тайна на информацията, засягаща детето /чл. 16/.

В ЗЗДт липсва изрична защита на правото на детето за запазване на своите семейни връзки и най-вече тези с родителите си, поради това съдът ще се спре на следните разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето:

Член 3

1. Висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.

2. Държавите – страни по Конвенцията се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки.

Член 5

Държавите – страни по Конвенцията, зачитат отговорностите, правата и задълженията на родителите или в зависимост от случая на членовете на по-голямото семейство или общност, както предвиждат местните обичаи, на законните настойници или на другите лица, отговорни по закон за детето, да осигуряват по начин, съответстващ на развитието на способностите на детето, подходящи насоки и ръководство в упражняването от него на правата, признати в тази Конвенция.

Член 8

1. Държавите – страни по Конвенцията, се задължават да зачитат правото на детето да запази без незаконна намеса своята самоличност, включително своето гражданство, име и семейни връзки, както са признати от закона.

Член 9

1. Държавите – страни по Конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето. Такова решение може да бъде необходимо в някои особени случаи, като например малтретиране или изоставяне на детето от родителите, или когато родителите живеят разделени и трябва да се вземе решение относно местоживеенето на детето.

Право на зачитане на личния и семейния живот, регламентирано в член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи включва:

1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност

или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

В практиката си Европейския съд по правата на човека в С. многократно е отбелязвал, че правото на детето на зачитане на семейния живот може да бъде ограничено с оглед обезпечаване на висшия му интерес. Правото на детето на зачитане на семейния живот включва редица съставни права, като например правото на детето да бъде отглеждано от своите родители, правото му да поддържа контакт с двамата си родители, правото му да не бъде разделяно от родителите, освен когато това отговаря на неговия висш интерес, и правото на събиране на семейството. Съдът в свое решение от 18 юни 2013 г. по дело R. M. S. срещу Испания (жалба № 28775/12), точка 69, отбелязва, че преди всичко се установява задължение на държавата да не се намесва в семейния живот. Държавите имат също и позитивно задължение да предприемат необходимите мерки както за подпомагане на родителите и семействата, така и за закрила на децата от потенциално насилие. В друго решение се казва, че децата следва да бъдат разделяни от родителите си само при изключителни обстоятелства. В тези случаи трябва да се направи всичко, за да се запазят личните отношения и, когато е уместно, семейството да се възстанови. Държавите-членки разполагат с широка свобода на преценка при вземане на първоначалното решение за разделяне на децата от техните родители (решение от 13 март 2012 г. по дело Y. C. срещу О. кралство (жалба № 4547/10), точка 137). Взаимното удоволствие от компанията на другия между родител и дете представлява основен елемент от семейния живот по смисъла на член 8 от Конвенцията (дори ако отношенията между родителите са се развалили), а мерките на национално ниво, възпрепятстващи такова удоволствие, представляват намеса в правото, защитено от член 8 от Конвенцията (M. v. R. and H., § 70; Z. Jovanović v. S., § 68; K. v. G., § 58; E. v. G. [GC], § 43; K. and T. v. F. [GC], § 151).

Зачитането на личния и семейния живот е регламентирано и в чл. 7 от Хартата на основните права в Европейския съюз, според който: "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения. ". В Наръчника по европейско право в областта на правата на детето, изготвен от Агенция на Европейския съюз за основните права и Съвет на Европа е отбелязано, че държавите членки имат позитивни задължения да осигурят на децата ефективното упражняване на правото им на зачитане на семейния живот. Съгласно правото на ЕС и на Съвета на Европа съдебните и административните органи трябва да вземат предвид висшия интерес на детето във всяко решение, свързано с правото на детето на зачитане на неговия семеен живот. Правото на Европейския съюз гарантира едно от основните права на детето: правото му да бъде отглеждано от своите родители /или поне от единия от своите родители/, което е сред основните компоненти на правото на децата на зачитане на семейния им живот.

Правата на детето според чл. 24 от Хартата на основните права в Европейския съюз са:

1. Децата имат право на закрила и на грижите, необходими за тяхното

благоденствие. Те могат да изразяват свободно своето мнение. То се взема под внимание по въпросите, които ги засягат, в зависимост от възрастта и зрелостта им.

2. При всички действия, които се предприемат от публичните власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение.

3. Всяко дете има право да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители, освен когато това е против неговия интерес.

В своята практика Съда на Европейския съюз /СЕС/ изтъква, че това право на детето да поддържа контакт със своите родители безспорно е част от висшият интерес на всяко дете. Според СЕС мярка, която не позволява на детето да поддържа редовно лични отношения и пряк контакт с двамата си родители, може да бъде оправдана само от друг интерес на детето с такава важност, че той да има приоритет пред интереса, обосноваващ това основно право /СЕС, решение от 23 декември 2009 г. по дело J. D. срещу M. S., C-403/09 PPU, точка 59/. Това включва временните, включително защитните мерки, предвидени в член 20 от Регламента "Б. II bis". Според СЕС балансираната и разумна оценка на всички засегнати интереси, която трябва да се основава на обективни съображения, отнасящи се към конкретната личност на детето и неговата социална среда, трябва по принцип да се извърши съгласно процедура в съответствие с разпоредбите на Регламента "Б. II bis" /СЕС, решение от 23 декември 2009 г. по дело J. D. срещу M. S., C-403/09 PPU, точка 60/.

Процесът на осигуряване на правото на детето да поддържа контакт с неговите родители и събирането на семейството предполага съблюдаване на висшият интерес на детето като първостепенно съображение, като се отдава дължимото значение на мнението на детето в съответствие с неговата възраст и зрялост.

В разглеждания казус няма данни за обсъждане на обстоятелството относно грижите, които С. би полагал за малолетното си дете. При съобразяване на краткосрочните и дългосрочните интереси на детето следва да се има предвид младата възраст на Х. С. – едва 1 година и няколко месеца. Общоизвестно е, че именно през тази възраст децата опознават най-добре родителите си и формират отношение и възприятия към тях, които се запазват за цял живот. В административната преписка липсват данни, които да сочат към неблагоприятно влияние или на липса на грижи бащата към малолетното му дете. ***Лишаването на детето от възможността да общува с баща си и да го опознава, както и да получава от него достатъчна грижа и закрила, важни за нормалното му физическо и интелектуално развитие, е в безспорен разрез с неговия висш интерес.***

Според чл. 19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Чл. 13, ал. 2, б. „б“ от Наредбата сочи, че е необходимо предоставяне на документи

за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването. Граматическото тълкуване на последната норма сочи, че едно от изискванията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е изпълнение на една от двете визирани в нея хипотези.

В случая няма спор, че Ш. М. С. С. е представил необходимите документи, визирани в цитираните разпоредби, включително доказателства както за осигурено жилищно настаняване. Собственикът на имота, находящ се на адрес: [населено място], [улица] баща на съпругата на кандидата и е дал съгласието си той да пребивава там. Видно от копие на личната карта на съпругата А. Х. М.-С., постоянният ѝ адрес е именно [населено място], [улица].

Настоящият съдебен състав намира, че органите на Дирекция „Миграция“ е следвало да проверят адреса и да установят, дали наистина жилището е годно за живеене и дали А. Х. М.-С. го обитава, а не безкритично да дава вяра на изложеното в писмото на Заместник-председателя на ДА „НС“. Тук е мястото да се спомене и обстоятелството, че това писмо съдържа данни за проверки, които следва да се правят именно от миграционните власти. В него няма събрана информация, за това, че С., по някакъв начин представлява заплаха за националната сигурност, националните интереси, териториалната цялост или основните права и свободи на българските граждани, в каквато насока ДА „НС“ упражнява основната си дейност, съгласно чл. 4 от Закона за ДА „НС“ и в каквато насока следва да са изготвяните от нея справки.

Вярно е, че в чл. 30, ал. 2 от Наредбата е поставено условие за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, а именно, че такава се издава или отказва след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. В случая е очевидно, че представените отрицателни становища на ДА „НС“ и на Дирекция „Миграция“ са мотивирали консулското длъжностно лице при консулството на Република България в [населено място], Турция постанови оспорения отказ за издаване на виза.

Независимо от последното, във връзка с успешно проведеното в хода на съдебното производство пълно главно доказване на наличието на твърдените от жалбоподателя фактически обстоятелства за издаване на искания акт, съдът намира, че постановеният отказ е незаконосъобразен.

Съдът намира, че следва да изтъкне и друг сериозен порок на оспорения акт, с който Ш. М. С. С. е получили отказ за издаване на виза, досежно първото посочено основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и текст: „Цялостният анализ на документите и фактите доказва убедително, че целта е действителна.“. Нито в акта, нито в друг документ по преписката се съдържат данни, за това въз основа на какви данни и как е направен цитирания извод.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че и кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на

административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидата обстоятелства и относно тяхната достоверност. Единственият изложен аргумент се състои в твърдението, че иракския гражданин цели да използва страната за транзитен пункт за миграция към държава в ЕС.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визириания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, както беше посочено по-горе. От съществено значение е обстоятелството, че в процесния оспорен акт няма никакви данни административният орган да е обсъждал въпросът, че кандидатът е съпруг на българска гражданка и че бракът не е фиктивен, предвид на роденото от него малолетно дете, което също е български гражданин. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки,

"основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на длъжностното лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от Ш. М. С. С. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ш. М. С. С., чрез адвокат Г. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК отказ за издаване на виза тип „D“ от 29.07.2021 г. на съветник, Завеждащ консулска канцелария в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностно лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на направеното от Ш. М. С. С. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.